

[Bjørn Elmquist]

taget stilling til indholdet af artikel 11 i forbindelse med en eventuel negativ ret, som vi kalder det, og klart fastslået, at det er deres opfattelse, at denne negative ret ikke er hjemlet i artikel 11. Bl. a. henholder de sig til erklæringen, som også fru Lilli Gyldenkilde var inde på, fra de kontraherende stater, som det hedder, dengang de indgik aftalen.

Men med udgangspunkt i præcis denne udtalelse er det, vi har følt det rigtig at tage et initiativ også på internationalt plan, nemlig i Europarådets parlamentariske forsamling, for at få, som vi ser det i hvert fald, lukket dette hul i menneskerettighedskonventionen, og det har stor betydning at få understreget, at det foregår i Europarådsregie.

Der er nogle, der har troet – ikke i debatten i dag, men andre steder – at det er et EF-initiativ. Det er der ikke tale om. Som vi ser det – og her ved jeg, jeg også kan tale på de konservatives vegne – opfatter vi det mere som et spørgsmål om menneskerettigheder end som et økonomisk spørgsmål.

Vi har haft en første kontakt med henblik på at få en fornemmelse af, om andre landes politikere, som også er med i denne parlamentariske forsamling, vil bakke os op, og om der vil være et flertal. Vi skal have 2/3's flertal for det i den parlamentariske forsamling for at kunne rette en henstilling til medlemslandenes regeringer. Jeg kan naturligvis ikke allerede nu sige, om vi får dette 2/3's flertal for en opfordring til at vedtage nationale lovgivninger, der lukker dette hul, og for at få en ny tilføjelse, måske til artikel 11 i menneskerettighedskonventionen, men jeg kan da oplyse over for de socialdemokrater, VSere og SFere, som er her i salen, at jeg i de første forhandlinger – og også i anden omgang – med socialister fra andre lande, også lande, der står os nær, også i udvikling, har mødt en stor interesse for dette, og de har haft svært ved at forstå, at vi herhjemme i den danske debat har så svært ved at nå til enighed om så fundamentalt et spørgsmål mellem konservative, liberale og socialister.

Flygaard (DR):

Jeg skal oplyse, at jeg også tager ordet som privatist i denne sag. Det, jeg egentlig har lyst til at give udtryk for, er, at når vi tilsyneladende meget langt er enige om en aftalefrihed, når vi meget langt er enige om

en foreningsfrihed, og når vi meget langt er enige om at beskytte det enkelte menneske og det enkelte menneskes frihed, så må det også være muligt i en fordragelig forhandling at finde frem til en løsning, der tilgodeser disse tre hensyn. Det må være muligt – men der er formentlig fejl på begge sider eller på flere sider, for spørgsmålet har jo været meget nuanceret – at tale os til rette i al fordragelighed, således at vi når frem til et resultat, som jeg føler vi har behov for. Vi kan simpelt hen ikke, synes jeg, være bekendt at blive ved med at traske rundt i dette spørgsmål og ikke finde en løsning. Det må være muligt at finde en løsning, hvis den fornødne gode vilje fra alle sider rent faktisk er til stede.

Jeg har tidligere som fagligt meget stærkt orienteret selvfølgelig også været inde på problemet om, hvilken stilling de faglige organisationer skulle have. Nu stod jeg heldigvis som leder af en faglig organisation, hvor spørgsmålet om tilskud til politiske partier af gode grunde ikke kom op, fordi der var en meget differentieret politisk sammensætning af det pågældende forbund, men jeg føler, at med de synspunkter, man bl. a. har gjort rede for fra retsforbundets side, må det være muligt at finde en løsning. Hvis man anlægger det synspunkt, at man for en faglig organisations vedkommende f. eks. frivilligt kan melde sig til et politisk bidrag, for den sags skyld til det politiske parti, som man måtte ønske, skulle man dér have en nøgle til at komme videre i et problem, som jeg ikke synes man skulle gøre større, end det faktisk er.

Voigt (FP):

Modsat i fjor, hvor vi havde et tilsvarende forslag til første behandling, havde arbejdsministeren da lidt nyt at sige. Dengang sagde arbejdsministeren, at dette forslag var vendt og drejet, og at der intet nyt kunne siges. Nu var der i hvert tilfælde en ny overskrift, som ministeren var faldet over, og jeg skal medgive ministeren, at den kan læses på to forskellige måder. Det var også meningen.

Derudover skal jeg ikke kommentere det bebudede forslag fra regeringen. Jeg synes ikke, det tjener noget formål at gå ind i en debat om et forslag, man ikke har set ordlyden af, for det kan jo være, at regeringen kommer på andre tanker og udvider forsla-